

Předmětem bakalářské práce je srovnání dvou zákonů o soudní rehabilitaci, které byly vydány v důsledku snah o revizi politických procesů, především těch z 50. let. Politické procesy byly a dodnes jsou jedním z nejdiskutovanějších témat týkajících se období vlády komunistické strany. Lidé v nich byli obviňováni ze skutků, které nespáchali, a v mnoha případech odsuzováni k smrti jen proto, že se stávajícím režimem nesouhlasili nebo pro něj byli „nebezpeční“. Když nejprve v polovině padesátých let a později koncem šedesátých let začala vládnoucí strana s jejich revizemi, zaměřila se jen na případy odsouzených bývalých komunistů. Nejprve byly ustaveny tzv. revizní komise, později, v roce 1968, když byla celková společenská a politická situace uvolněnější, byl vydán první zákon o soudní rehabilitaci, který měl očistit všechny nespravedlivě odsouzené v politických procesech. Po srpnové invazi následující politika normalizace ale odsunula téma rehabilitací do pozadí. Naopak, v sedmdesátých a osmdesátých letech znovu probíhaly politické procesy, už se však nevyznačovaly takovou brutalitou a přísnými tresty jako dříve. V roce 1990, po nástupu demokratického režimu, bylo přistoupeno k řešení problematické otázky „očištění“ bývalých politických vězňů stejně jako v roce 1968 pomocí právní normy. Analýza vede k otázce, zda v tomto ohledu mohly být a byly zákony úspěšné. Zákony o soudní rehabilitaci byly přijímány za odlišných okolností, s jinými cíli, přesto jsou si v mnoha ohledech podobné.